DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, dnia 12 lipca 1968 r. **Nr 8/2 gr** Poz. 15—18

T r e ś ć:

15.

ZARZĄDZENIE Nr 79 MINISTRA FINANSÓW z dnia 22 czerwca 1968 r. w sprawie korzystania z usług telekomunikacyjnych w ruchu zagranicznym w resorcie Finansów.

Na podstawie § 1 ust. 4 uchwały Nr 30 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 lutego 1968 r. w sprawie ograniczenia wydatków dewizowych za usługi telekomunikacyjne w ruchu zagranicznym zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Do korzystania z międzynarodowych usług telekomunikacyjnych uprawnia się:
   1) Narodowy Bank Polski, Bank Handlowy SA, Bank Polska Kasa Opieki SA i „Wartę" Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuarcji SA,
   2) W Ministerstwie Finansów — Departament Zagraniczny, Biuro Współpracy Gospodarczej z Zagranicą i Gabinet Ministra.
2. Nie wymienione w ust. 1 jednostki podległe Ministrowi Finansów oraz komórki organizacyjne Ministerstwa Finansów mogą korzystać z usług telekomunikacyjnych w ruchu zagranicznym jedynie za uprzednią zgodą nadzorującego członka kierownictwa Ministerstwa Finansów.
3. Jednostki wymienione w ust. 1, pkt 1) zobowiązane są do wprowadzenia i stosowania w porozumieniu z Ministerstwem Łączności kodów ogólnych i branżowych w korespondencji telegramowej i teleksowej z zagranicą oraz do odpowiedniego przeszkolenia pracowników w tym zakresie.

§ 2.

1. Z połączeń telefonicznych z zagranicą w celu załatwienia spraw służbowych można korzystać tylko w tych przypadkach, gdy sprawy te ze względu na ich terminowość, nie mogą być załatwione w drodze korespondencji listowej, teleksowej lub telegramowej.
2. Kierownicy jednostek, o których mowa w § 1, ust. 1 pkt 1) ustalą komórki organizacyjne oraz osoby uprawnione do przeprowadzania rozmów telefonicznych w celu załatwienia spraw służbowych.
3. W komórkach organizacyjnych Ministerstwa Finansów, wymienionych w § 1, ust. 1, pkt 2) służbowe rozmowy telefoniczne z zagranicą mogą być przeprowadzane jedynie za zgodą kierowników tych komórek.
4. Służbowe rozmowy telefoniczne z zagranicą mogą być przeprowadzane tylko z aparatów służbowych danej jednostki lub komórki.

§ 3.

Zobowiązuje się kierowników jednostek, o których mowa w § 1, ust. 1 pkt 1) oraz Dyrektora Biura Administracyjno-Gospodarczego w Ministerstwie Finansów do wyodrębnienia z ustalonych środków na wydatki administracyjne odpowiednich kwot na opłaty za usługi telekomunikacyjne, świadczone w ruchu z zagranicą. Wydatki z tego tytułu w 1968 r. i latach następnych w skali rocznej, nie powinny przekraczać wydatków poniesionych na ten cel w 1967 r.

§ 4.

Zobowiązuje się kierowników jednostek uprawnionych do korzystania z międzynarodowych usług telekomunikacyjnych do wprowadzenia zorganizowanych i oszczędnych form korzystania z tych usług i zabezpieczenia prawidłowego kształtowania się wydatków z tego tytułu.

§ 5.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z MINISTER FINANSÓW
J. Trendota

16.

ZARZĄDZENIE Nr 81 MINISTRA FINANSÓW z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie sprawozdawczości w zakresie bilansu pieniężnych przychodów i wydatków ludności.

Na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o organizacji statystyki państwowej (Dz. U. Nr 10, poz. 47) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Centrala Państwowego Zakładu Ubezpieczeń zwanego dalej PZU składa Ministerstwu Finansów oraz Głównemu Urzędowi Statystycznemu (Departament Statystyki Finansów) kwartalne i roczne sprawozdania z wykonania inkasa składek oraz wypłaconych odszkodowań i świadczeń dla ludności — według wzoru ustalonego przez Misterstwo Finansów w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym.
2. Oddziały wojewódzkie PZU (Oddziały w m. st. Warszawie i m. Łodzi) składają sprawozdania wymienione w ust. 1 wydziałom finansowym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawy i m. Łodzi).
3. Oddziały wojewódzkie PZU obejmujące swym zakresem działania teren województwa i miasta wyłączonego z województwa składają odrębne sprawozdania wydziałowi finansowemu prezydium wojewódzkiej rady narodowej i wydziałowi finansowemu prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa, obejmując tymi sprawozdaniami jedynie dane statystyczne dotyczące danego województwa bądź miasta.

§ 2.

1. Centrala Powszechnej Kasy Oszczędności zwanej dalej PKO składa Ministerstwu Finansów oraz Głównemu Urzędowi Statystycznemu (Departament Statystyki Finansów) kwartalne i roczene sprawozdania ze zmian stanu wkładów oszczędnościowych, ze zmian stanu na rachunkach bieżących, wykorzystanych przez pracownicze kasy zapomogowo-pożyczkowe kredytów na zakupy ratalne w formie czeków uprawnień i spłat tych kredytów oraz naliczonych i dopisanych odsetek — według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym.
2. Oddziały wojewódzkie PKO składają sprawozdania wymienione w ust. 1 właściwym wydziałom finansowym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (miast wyłączonych w województw).
3 Przepis § 1 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie do oddziałów wojewódzkich PKO.

§ 3.

Sprawozdania kwartalne i roczne (§ 1 i 2) należy składać w następujących terminach:
1) kwartalne — do dnia 25 następnego miesiąca po upływie kwatału,
2) roczne:
— Centrala i oddziały wojewódzkie PKO — do dnia 5 marca następnego roku,
— Centrala PZU — do dnia 5 kwietnia a oddziały wojewódzkie (miejskie) PZU do dnia 15 marca następnego roku.

§ 4.

Centrala PZU, Centrala PKO jak również oddziały wojewódzkie (miejskie) PZU i PKO do sprawozdań załączają niezbędne informacje o przebiegu zjawisk gospodarczych, które wpłynęły na kształtowanie się danych zawartych w sprawozdaniu.

§ 5.

1. Bank Inwestycyjny, Bank Rolny i Centralny Związek Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowych składają Ministerstwu Finansów, a oddziały wojewódzkie powyższych instytucji — wydziałom finansowym prezydiów wojewódzkich rad narodowy (miast wyłączonych z województw) na ich żądanie odpisy (kopie) sporządzanych na podstawie właściwych zarządzeń i instrukcji, sprawozdań zawierających niezbędne dane dla opracowania bilansu pieniężnych przychodów i wydatków ludności.
2. Przepis § 1 ust. 3 ma odpowiednio zastosowanie do oddziałów wojewódzkich instytucji finansowych wymienionych w ust. 1.

§ 6.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1968 r.

W porozumieniu:

w/z MINISTER FINANSÓW
J. Trendota

PREZES
GŁÓWNEGO URZĘDU STATYSTYCZNEGO
W. Kawalec

17.

OKÓLNIK Nr PO 4/68
z dnia 20 czerwca 1968 r.
w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie opłaty elektryfikacyjnej.

I.

W toku stosowania przepisów o opłacie elektryfikacyjnej organom finansowym prezydiów rad narodowych nasunęły się wątpliwości w niektórych sprawach, wymagające generalnego wyjaśnienia lub rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów — po porozumieniu się z Ministerstwem Rolnictwa — przedstawia poniżej konkretne zapytania organów finansowych i na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) oraz art. 3 i art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z poźniejszymi zmianami) w związku z art. 5 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288) wyjaśnia i zarządza, co następuje:

1. **Czy i według jakich zasad należy dokonać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej, jeżeli przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135) budynki były już wyposażone we wszystkie urządzenia odbiorcze i korzystały z dopływu energii elektrycznej, a w okresie obowiązywania uchwały Nr 480 Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 1959 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Monitor Polski Nr 103, poz. 554, z 1961 r. Nr 63, poz. 272 i z 1962 r. Nr 35, poz. 164), nastąpiła wymiana transformatora, słupów, w budynkach zaś dokonano jedynie remontu, uzupełnień lub wymiany instalacji, po czym wznowiono dostawę energii elektrycznej?**

Określenie rodzaju robót, podlegających wykonaniu w danej wsi lub osiedlu oraz czy roboty te posiadają charakter elektryfikacji w rozumieniu obowiązujących przepisów, należy do właściwości wydziału rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej.

W zależności od ustaleń wydziału rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej, biuro gromadzkiej rady narodowej dokonuje wymiaru opłaty elektryfikacyjnej lub nie. W razie wątpliwości biuro gromadzkiej rady narodowej, powinno zasięgać w tym względzie opinii wydziału finansowego prezydium powiatowej rady narodowej, opartej o ustalenia wydziału rolnictwa i leśnictwa.

2. **Komu należy dokonać wymiaru opłaty elektryfikacyjnej od budynków parafii?**

Wymiaru opłaty należy dokonać właścicielowi budynków, tj. parafii, z tym że obok parafii na nakazie płatniczym należy wpisać nazwisko i imię proboszcza, jako użytkownika budynków.

Przy ustalaniu podstawy obliczenia opłaty elektryfikacyjnej od tego rodzaju budynków obowiązują te same zasady, jak dla właścicieli indywidualnych gospodarstw rolnych. Skoro więc proboszcz, jako użytkownik gospodarstwa rolnego, oprócz przychodu z tego gospodarstwa, ustalonego dla celów podatku gruntowego, osiąga nadto inne stałe dochody podlegające przepisom o podatku dochodowym, to za podstawę obliczenia opłaty elektryfikacyjnej przyjmuje się przychodowość z gospodarstwa rolnego oraz te inne stałe dochody — z drugiego roku przed rokiem kalendarzowym, przystąpienia do prac elektryfikacyjnych.

Jeżeli parafia nie posiada gruntów, to za podstawę obliczenia wysokości opłaty przyjmuje się stałe dochody proboszcza. Te same zasady obowiązują w przypadku podłączenia budynków parafii do linii niskiego napięcia, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji wsi.

Wobec tego, że nieruchomości na obszarze Ziem Zachodnich i Północnych z reguły nie są własnością użytkujących je obecnie jednostek kościelnych, lecz stanowią własność Państwa, sprawę wymiaru opłaty elektryfikacyjnej od budynków zelektryfikowanych na tych obszarach należy rozpatrywać indywidualnie, w zależności od tytułu ich użytkowania.

3. **Komu i w jakiej wysokości należy wymierzyć opłatę elektryfikacyjną, jeżeli właściciel budynku w nim nie mieszka, lecz przed rozpoczęciem robót elektryfikacyjnych wynajął lokal osobie fizycznej, prawnej lub prezydium rady narodowej albo spółdzielni pracy itp.?**

W tym przypadku wymiaru opłaty należy dokonać właścicielowi budynku według przysługującego mu właściwego standardu i od niego dochodzić uiszczenia opłaty. W myśl bowiem art. 659 kodeksu cywilnego, treścią umowy najmu jest „używanie rzeczy", a nie „użytkowanie". Z tych względów najemca budynku nie jest podmiotem opłaty elektryfikacyjnej.

4. **Czy należy wymierzać opłatę elektryfikacyjną właścicielom budynków, otrzymanych od Państwa na podstawie przepisów o wymianie gruntów (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 13)?**

W tych przypadkach sprawę wymiaru opłaty należy oceniać indywidualnie w zależności od tego, czy w szacunku nieruchomości oddanej Państwu uwzględniona została zwiększona wartość budynku w wyniku jego zelektryfikowania.

Jeżeli w szacunku tej nieruchomości uwzględniona została zwiększona wartość budynku o istniejące w nim instalacje elektryczne, wówczas od budynku otrzymanego od Państwa w drodze wymiany, który potem został zelektryfikowany w ramach powszechnej elektryfikacji wsi, bądź przez właściciela na jego koszt, należy wymierzyć opłatę elektryfikacyjną bez względu na to, czy opłata przypadająca od budynku przekazanego Państwu została zapłacona. Nieuiszczone raty opłaty od budynku przekazanego Państwu również podlegają ściągnięciu.

Jeżeli natomiast okoliczność zelektryfikowania budynku, przejętego przez Państwo, nie została uwzględniona w szacunku nieruchomości mimo, że opłata elektryfikacyjna została w całości uiszczona, to od budynku otrzymanego od Państwa w drodze wymiany i następnie zelektryfikowanego, opłata nie należy się. Jeżeli opłata od budynku przejętego przez Państwo była wymierzona, ale jeszcze nie została spłacona, to w sytuacji wyżej opisanej nie wymierza się opłaty po raz drugi, a tylko ściąga się resztę opłaty wymierzonej.

5. **Czy należy się opłata elektryfikacyjna od nowo wybudowanego budynku, zelektryfikowanego na koszt właściciela i podłączonego do linii niskiego napięcia, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, jeżeli nowy budynek został wybudowany w miejsce starego budynku lub obok starego budynku, od którego opłata elektryfikacyjna została już wymierzona?**

1) Z obowiązujących przepisów wynika generalna zasada, że od budynków, położonych na obszarze wsi lub osiedli objętych powszechną elektryfikacją, **opłatę elektryfikacyjną wymierza się i pobiera tylko raz.** Jeżeli więc stare budynki zostały zelektryfikowane w ramach powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli i z tego tytułu wymierzono opłatę, a w nowych budynkach właściciele zainstalowali na własny koszt wewnętrzne urządzenia odbiorcze, które następnie zostały podłączone do linii niskiego napięcia, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, to w przypadkach podanych w pytaniu nie wymierza się po raz drugi opłaty elektryfikacyjnej zarówno wtedy, gdy właściciele budynków w miejsce starych rozebranych (także sprzedanych na rozbiórkę) lub spalonych budynków, wybudowali nowe budynki, jak również wtedy, gdy **w obrębie zagrody** — w rozumieniu § 4 ust. 4 zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 8 maja 1959 r. w sprawie zakresu zakładania urządzeń odbiorczych w budynkach objętych powszechną elektryfikacją wsi i osiedli (M. P. Nr 72, poz. 382 i z 1962 r. Nr 35, poz. 172) — obok starych budynków, wybudowali nowe budynki, które ze starymi stanowią jedną całość gospodarczą (jedną zagrodę).

Wyjaśnia się, że przez wyrażenie „w miejsce starych budynków" należy rozumieć nie tylko przypadki, gdy nowe budynki wzniesiono na tej samej działce, na której stał stary budynek, lecz także na innej działce w tej samej wsi lub w innej wsi, jeżeli jest to uzasadnione zatwierdzonymi planami zagospodarowania przestrzennego, a z braku takich planów — zatwierdzonymi projektami wyznaczania terenów budowlanych na obszarze danej wsi lub osiedla.

2) Nie wymierza się opłaty po raz drugi także w przypadkach, gdy nowe budynki, w których założone na koszt właścicieli wewnętrzne urządzenia odbiorcze, podłączone do linii niskiego napięcia, zostały wybudowane przez członków najbliższej rodziny właściciela starych budynków w rozumieniu art. 8 ust. 3 dekretu o podatku gruntowym (Dz. U. z 1966 r. Nr 2, poz. 12), jeżeli są oni rolnikami i prawnymi następcami (z tytułu dziedziczenia, kupna, darowizny, umowy o dożywocie itp.) właściciela gospodarstwa rolnego, w skład którego wchodzą stare budynki, bądź jeżeli ich grunty i grunty właściciela starych budynków objęte są wspólną gospodarką rolną w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, kto uiścił opłatę elektryfikacyjną z tytułu elektryfikacji starego budynku, poprzedni właściciel, czy ktoś ze wspomnianych członków rodziny.

Przy ocenie stanu faktycznego należy mieć na względzie, czy w związku z nabyciem gruntów przez krewnych powstało nowe gospodarstwo rolne, podlegające odrębnemu opodatkowaniu podatkiem gruntowym. Jeżeli takie gospodarstwo powstało, lecz w jego skład nie weszły stare budynki już zelektryfikowane, wówczas od budynku wybudowanego w obrębie nowego gospodarstwa rolnego i następnie zelektryfikowanego, opłata elektryfikacyjna należy się.

3) Wymierza się opłatę elektryfikacyjną m.in. od budynków:

a) wyremontowanych w zagrodach, w których żaden budynek ze względu na ich stan techniczny nie został zelektryfikowany w czasie przeprowadzonej planowej, powszechnej elektryfikacji, a przez to opłata elektryfikacyjna nie była wymierzona,

b) wybudowanych, jako odrębne zagrody po przeprowadzeniu w danej wsi lub osiedlu powszechnej elektryfikacji,

c) nie objętych planem powszechnej elektryfikacji ze względu na oddalenie ich od głównych linii niskiego napięcia, przekraczające normy odległościowe określone w § 4 ust. 1 zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 8 maja 1959 r. (M. P. Nr 72, poz. 382 i z 1962 r. Nr 35, poz. 172) nawet wtedy, gdy odgałęzienie linii niskiego napięcia wraz z wewnętrznymi urządzeniami odbiorczymi zostanie wykonane i podłączone do głównej linii niskiego napięcia, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji wsi, na koszt właścicieli tych budynków. W tych przypadkach stosuje się tabele opłat elektryfikacyjnych Nr 1a lub 2a stanowiące załączniki do uchwały Nr 480 Rady Ministrów, powołanej w ust. 1 niniejszego okólnika.

6. **Rolnik posiadał budynek, który został zelektryfikowany i opłata została wymierzona i uiszczona. Następnie rolnik wybudował drugi budynek na innej działce w tej samej wsi, założył na własny koszt urządzenia odbior-**

cze i podłączył do linii niskiego napięcia wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji. Czy od tego drugiego budynku należy się opłata elektryfikacyjna?

W tym wypadku opłaty elektryfikacyjnej nie wymierza się. Analogicznie postępuje się, gdy rolnik posiada gospodarstwo rolne (grunty) na terenie dwóch lub więcej wsi i w jednej ma budynek, od którego opłata elektryfikacyjna była wymierzona od łącznej przychodowości z całości gruntów, a następnie w innej wsi wybudował budynek nie stanowiący nowej zagrody, który został zelektryfikowany w ramach powszechnej elektryfikacji. W tym przypadku powinien on jednak zapłacić koszt przyłącza i instalacji wewnętrznych w tym nowym budynku w wysokości wynikającej z faktury wystawionej przez przedsiębiorstwo wykonawcze.

7. **Czy i według jakiej tabeli opłat podlegają opłacie elektryfikacyjnej właściciele budynków podłączonych do głównej linii niskiego napięcia wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji wsi lub osiedla, jeżeli oprócz wykonania w budynkach na własny koszt, wewnętrznych urządzeń odbiorczych, wybudują także linię niskiego napięcia przekraczającą odległości określone w § 4 ust. 1 zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 8 maja 1959 r. (Monitor Polski Nr 72, poz. 382 i z 1962 r. Nr 35, poz. 172) w tym również i ten odcinek, za który PER nie domagałby się zapłaty, gdyby sam budynki zelektryfikował?**

Na pytanie to wyjaśnia się:

1) Z uwagi na to, że opłata elektryfikacyjna jest pokryciem m.in. kosztów stacji transformatorowej i głównej linii niskiego napięcia, fakt wykonania w budynku na własny koszt wewnętrznych urządzeń odbiorczych i linii niskiego napięcia, nie stanowi podstawy do zaniechania wymiaru opłaty elektryfikacyjnej w razie podłączenia budynku do sieci elektryfikacyjnej, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji. W tym przypadku przy wymiarze opłaty stosuje się tabele Nr 1a bądź Nr 2a, a więc tabele, zawierające stawki opłaty niższe niż normalne.
Uwzględniono tu bowiem okoliczność, że właściciel budynku poniósł już część kosztów elektryfikacji.

2) Jeżeli zagrody, które na koszt właścicieli zostały podłączone do głównej linii niskiego napięcia, położone są w bliskiej odległości od tej linii, to nie ma żadnego uzasadnienia, aby w takich przypadkach stosować dodatkowe ulgi w opłacie elektryfikacyjnej. Poniesiony bowiem przez właściciela budynku koszt doprowadzenia linii niskiego napięcia od budynku do głównej linii niskiego napięcia, wybudowanej przez PER — łącznie z niższą opłatą z tabeli Nr 1a — nie wiele odbiega od opłaty elektryfikacyjnej w pełnej wysokości tj. z tabeli Nr 1, a jeżeli czasem zachodzą większe różnice, to są one najczęściej spowodowane założeniem — na żądanie właściciela budynku — wyższego, ponadstandardowego urządzenia odbiorczego lub wyższymi kosztami robót.

3) Inaczej przedstawia się sprawa, gdy zagroda (bądź kilka zagród) była daleko położona od głównej linii niskiego napięcia, a właściciel (bądź kilku właścicieli działając wspólnie) musiał pokryć z własnych funduszów całe doprowadzenie do głównej linii niskiego napięcia — wraz z odcinkiem linii, za który PER nie pobrałby dodatkowej opłaty, gdyby sam przeprowadzał elektryfikację. W tym przypadku koszt takiego doprowadzenia jest odpowiednio wysoki i dla konkretnego gospodarstwa rolnego stanowić może poważne obciążenie, które oprócz należnej opłaty elektryfikacyjnej, mimo rozłożenia jej na raty, może silnie zaważyć na zdolności płatniczej, a nawet produkcyjnej danego gospodarstwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Ministerstwo Finansów upoważnia wydziały finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych, aby na wnioski zainteresowanych, przedstawione — wraz z opiniami prezydiów GRN — w przypadkach zasługujących na uwzględnienie, zmniejszały przy wymiarze należną opłatę elektryfikacyjną, nie więcej jednak niż o kwotę odpowiadającą kosztom tego odcinka linii niskiego napięcia, za który PER nie pobrałby dodatkowej zapłaty, gdyby roboty te przeprowadzał w ramach powszechnej elektryfikacji. W przypadkach, gdy opłata nie została obniżona w sposób wyżej podany, a zobowiązani do uiszczenia opłaty posiadają zaległości z tego tytułu, wydziały finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych mogą w analogicznych okolicznościach umorzyć część zaległego zobowiązania pieniężnego, w którego skład wchodzi opłata elektryfikacyjna — do wysokości wyżej wskazanej, nie więcej jednak niż do wysokości opłaty.

Przy obliczaniu dopuszczalnej wysokości ulgi, należy w zasadzie przyjmować dopuszczalne, przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, normy odległościowe zagród od głównej linii niskiego napięcia, a mianowicie:

przy 1—2 zagrodach	—	200 m
„ 3 „	—	300 m
„ 4 „	—	400 m
„ 5 „	—	500 m

(przy większej liczbie zagród — odległość 500 m powiększa się 40 m dla każdej następnej zagrody). Ponieważ w praktyce wśród gospodarstw elektryfikujących się na własny koszt są gospodarstwa silniejsze i słabsze, a w związku z tym obciążenie kosztami elektryfikacji łącznie z opłatą elektryfikacyjną mogłoby stanowić dla słabszych gospodarstw zbyt duży ciężar i mogłoby mieć ujemny wpływ na ich sytuację ekonomiczną, Ministerstwo Finansów zezwala na przyznawanie tym słabszym gospodarstwom ulgi wyższej, niż to wynika z podanej wyżej zasady obliczenia ulgi, nie więcej jednak niż pełna kwota opłaty elektryfikacyjnej, należnej od danego gospodarstwa rolnego.

Wyjaśnia się, że powyższe ulgi mogą być stosowane zarówno w przypadkach, gdy w czasie wykonywania powszechnej elektryfikacji budynek istniał, lecz nie został objęty planową powszechną elektryfikacją ze względu na jego oddalenie od głównej linii niskiego napięcia, przekraczające dopuszczalne granice, jak również wtedy, gdy budynek został wybudowany lub odremontowany po powszechnej elektryfikacji.

8. **Czy należy się opłata elektryfikacyjna od nowo wybudowanego budynku zelektryfikowanego na koszt właściciela i podłączonego do linii niskiego napięcia wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji, jeżeli właściciel takiego budynku był już poprzednio obciążony opłatą z tytułu użytkowania innego budynku zelektryfikowanego w ramach powszechnej elektryfikacji, stanowiącego własność innej osoby?**

W tym przypadku od nowo wybudowanego budynku opłata należy się.

9. **Czy należy wymierzać opłatę elektryfikacyjną od budynków położonych na terenie przyłączonym do miasta, jeżeli wewnętrzne urządzenia odbiorcze w tych budynkach podłączone zostały do linii niskiego napięcia, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji wsi?**

W myśl obowiązujących przepisów opłatę elektryfikacyjną wymierza się tylko na terenie wsi i osiedli objętych powszechną elektryfikacją. Natomiast nie wymierza się jej w miejscowościach o ustroju miejskim, a więc w miejscowościach uznanych za miasta i osiedla na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów i Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanych na mocy ustawy z

dnia 4 lutego 1950 r. o dokonywaniu zmian podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. Nr 6, poz. 48 z późn. zmianami) oraz ustawy z dnia 25 września 1954 r. o osiedlach i radach narodowych osiedli (Dz. U. Nr 43, poz. 192).

Powyższą zasadę stosuje się także wówczas, gdy w wyniku podziału administracyjnego Państwa wieś lub część wsi, objęta powszechną elektryfikacją została przyłączona do miasta lub do osiedla w rozumieniu cyt. wyżej ustawy o osiedlach i radach narodowych osiedli, jeżeli po przyłączeniu takiej wsi lub części wsi do miasta albo do osiedla, na terenie przyłączonym wybudowano budynek, zelektryfikowano go na koszt właściciela i podłączono do istniejącej linii niskiego napięcia.

Natomiast od budynków położonych na terenie przyłączonym do miasta lub osiedla, ale zelektryfikowanych w okresie przed przyłączeniem i w tym czasie obciążonych opłatą, należy tę opłatę pobrać.

10. **Jaką przychodowość należy przyjąć za podstawę obliczenia opłaty elektryfikacyjnej, jeżeli właściciel zelektryfikowanego budynku w ramach powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, prowadzi na swoich gruntach i na gruntach stanowiących własność (współwłasność) jego żony, dzieci oraz krewnych i powinowatych wspólną gospodarkę rolną w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym?**

W tym przypadku za podstawę obliczenia opłaty elektryfikacyjnej należy przyjąć przychód szacunkowy ze wszystkich gruntów objętych wspólną gospodarką rolną, ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego z drugiego roku przed rokiem kalendarzowym przystąpienia do prac elektryfikacyjnych w danej wsi lub osiedlu.

11. **Czy dla obliczenia wysokości opłaty elektryfikacyjnej łączy się przychodowość ustaloną dla celów podatku gruntowego z gruntów własnych właściciela budynku z gruntami dzierżawionymi od Państwa?**

Nie łączy się. Dla obliczenia wysokości opłaty przyjmuje się przychód z gruntów własnych. Tę zasadę stosuje się także, gdy właściciel budynku zelektryfikowanego ma własne grunty i nadto dzierżawi grunty od innych rolników, choćby nawet w szczególnych przypadkach — z gruntów tych obowiązany był płacić podatek gruntowy.

12. **Co stanowi podstawę obliczenia opłaty elektryfikacyjnej, jeżeli właściciel budynku nie posiada własnych gruntów, ani innych stałych dochodów lub wynagrodzenia bądź renty, a gospodaruje wyłącznie na gruntach państwowych (PFZ)?**

W tym wypadku opłatę wymierza się w wysokości przewidzianej dla gospodarstw o najniższej przychodowości, tj. według przychodowości dla I standardu urządzeń elektrycznych. Gdyby rolnik oprócz przychodów z gruntów dzierżawionych od Państwa osiągał także inne stałe dochody, wynagrodzenie lub rentę, za podstawę obliczenia opłaty elektryfikacyjnej, należałoby przyjąć wysokość tych innych stałych dochodów, wynagrodzenia i renty, bez doliczania przychodowości z gruntów państwowych.

13. **Czy właścicielowi budynku, któremu dokonano wymiaru opłaty mimo nie wyrażenia zgody na elektryfikację i nie zelektryfikowania zagrody, a który następnie założy na własny koszt wewnętrzne urządzenia odbiorcze i podłączy do linii niskiego napięcia, wybudowanej w ramach powszechnej elektryfikacji — wymierza się po raz drugi opłatę elektryfikacyjną?**

Nie. W takim przypadku opłaty elektryfikacyjnej nie wymierza się, natomiast należy pobrać całkowicie uprzednio wymierzoną opłatę.

14. **Czy należy się opłata elektryfikacyjna, jeżeli w wyniku działu spadku w formie prawem przewidzianej, jeden ze spadkobierców otrzymał grunt bez budynków i na nim wybudował budynek, zelektryfikował go i podłączył do linii niskiego napięcia mimo, że inny spadkobierca otrzymał także grunty, ale z budynkami, od których opłata elektryfikacyjna w swoim czasie została wymierzona?**

W tym wypadku opłatę elektryfikacyjną od nowego budynku wymierza się. Tę samą zasadę stosuje się, gdy nastąpił podział gruntów pomiędzy krewnymi zgodnie z przepisami prawa (aktem notarialnym darowizny, kupna-sprzedaży itp.) i krewny prowadzi odrębną gospodarkę (rolną i domową) w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym i na wydzielonych gruntach wybuduje budynek, który następnie zelektryfikuje i podłączy do linii niskiego napięcia.

15. **Czy należy się opłata elektryfikacyjna, jeżeli spadkobierca oprócz zelektryfikowanego budynku otrzymanego wraz z gruntem w drodze dziedziczenia, posiada własny grunt lub nabył później inne grunty, na których wybudował nowy budynek, zelektryfikował go i podłączył do linii niskiego napięcia?**

W tym wypadku od nowego budynku opłaty elektryfikacyjnej nie wymierza się.

II.

Zasady, zawarte w okólniku, należy stosować do wymiarów opłaty elektryfikacyjnej jeszcze niedokonanych oraz wymiarów, co do których nie zapadła ostateczna decyzja organów II instancji.

III.

Uchyla się:

1) okólnik Ministerstwa Finansów Nr ZPO 25/56 z dnia 11 listopada 1956 r. w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie wymiaru i poboru opłat elektryfikacyjnych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 14, poz. 38),
2) pismo okólne Ministerstwa Finansów z dnia 17 czerwca 1962 r. Nr PO 4751/2/62 w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie opłaty elektryfikacyjnej,
3) pismo okólne Ministerstwa Finansów z dnia 21 maja 1964 r. Nr PO 2983/2/64 w sprawie wyjaśnienia wątpliwości przy wymiarze i poborze opłaty elektryfikacyjnej.

PODSEKRETARZ STANU

J. Dusza

18.

OKÓLNIK Nr KS 3/68
z dnia 29 czerwca 1968 r.
w sprawie odpisów na fundusz nagród dla osób zatrudnionych w systemie pracy nakładczej.

W związku z postanowieniami uchwały Nr 113 Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia 1968 r. w sprawie funduszu zakładowego i funduszu nagród w przedsiębiorstwach organizujących pracę nakładczą (Monitor Polski Nr 19, poz. 119) Ministerstwo Finansów podaje do wiadomości i stosowania zasady ewidencji księgowej i wykazywania w sprawozdawczości finansowej funduszu nagród, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2 wymienionej uchwały:

1. Odpisów na fundusz nagród dla osób zatrudnionych w systemie pracy nakładczej, zwany dalej funduszem nagród, dokonuje się z częstotliwością analogiczną jaka

obowiązuje dla odpisów na fundusz zakładowy t.j. za okresy kwartalne.

2. Odpisy na fundusz nagród księguje się:
   Wn 835 „Odpisy na fundusze specjalne"
   Ma 872 „Fundusz zakładowy" — konto analityczne „Fundusz nagród dla osób zatrudnionych w systemie pracy nakładczej".
3. Środki pieniężne funduszu nagród lokowane są na tym samym rachunku bankowym co i środki funduszu zakładowego.
4. Dane o gospodarce funduszem nagród wykazuje się w sprawozdaniu z gospodarki funduszem zakładowym (wzór Jr-4).

Szczegółowe zasady wykazywania tych danych w sprawozdaniu wg wzoru Jr-4 zostaną oreślone w instrucji Nr F-37 o rocznej finansowej sprawozdawczości statystycznej.

PODSEKRETARZ STANU
J. Trendota

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/1

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91.1-8636, cz. 08, dz. 40, rozdz. 400 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW N-949 68. Nakł. 35.000 egz. N-58.